

KIEVITVROUWTJE.

AT was 'n lange tocht geweest; heelemaal uit 't Zuiden was ze gevlogen met 'n enorme vlucht stamgenooten. Wel hadden ze tusschenbeiden even rust gehouden, ook om wat voedsel te zoeken, maar de tocht was tot de Hollandsche Noordzee-eilanden geweldig doorgezet.

Daar had de vlucht zich verdeeld; zij, die op de hooge klei geboren waren, trokken naar 't noordelijk Friesland; anderen, die in de lage landen waren uitgebroed, zochten de streken in 't meergebied op. ¹⁾

Nu zat ze aan den kant van de Meer, wat zoemde het nog in hare ooren door 't aanhoudend gegons van den vleugelslag van al die wiewapperde stamgenooten; nóg ziet ze de dreigend-scherp geteekende koppen der mannetjes, die haar bang gemaakt hadden, als ze eens even achterom zag.

't Was nog koud en guur; de lente was nog verre; de wind gierde en huilde door het doode riet en het licht werd zwakker soms door natte sneeuwbuien of regenwolken.

Voedsel was er in overvloed; de lage landen kwamen hier en daar boven en op de hooge plekjes waren allerlei lekkernijen te vinden.

Andere vrouwtjes en mannetjes zaten, evenals zij nog moe van den tocht, op den kant bij het water. 't Leek er nog niéts op dat de lente hiér, waar ze gekomen waren om 't voorjaar van 't leven te genieten, invloed op hun leven had.

Zoolang 't weer koud en guur bleef was 't leven eentonig; wel gingen enkele mannetjes en vrouwtjes op tocht om den omtrek te verkennen, maar zij bleef waar ze was; zij herinnerde zich dit veld nog van het vorige jaar, toen ze nog niet vliegen kon, toen vader en moeder zoo'n zorg hadden gehad voor het behoud van haar leven. Zij wist nog waar de greppels waren, waar het land dor en droog was, of waar het gras welig groeide; zij wist precies waar die groote dotterbloemen gestaan hadden, waaronder zij zich zoo dikwijls had verscholen, zij wist precies.

Hè, wat schrok ze; wie rukte haar daar zoo plotseling uit hare jeugdmijmering? 't Moest een stamgenoot zijn, die zoo gonzend over haar heengevlogen was, en naar den krachtigen vleugelslag te oordeelen moest het 'n mannetje geweest zijn.

Parmantig trippelde zij een eindje verder, draaide zich en draaide zich nog eens, en ja, daar stond hij, 'n eindje verder op een kopje dat de Meer inliep, net doende of hij alleen luisterde naar het neuzengezang van eenden en slobkes, die in ontelbare exemplaren op 't water dreven. ²⁾ Rustig ging ze nu zoeken naar voedsel, doch 't duurde niet lang, of weer verzonk ze in mijmering over hare jeugd. Waar zou hare moeder nu zijn? Waar haar vader? Want dat die — ofschoon thans ongepaard — ook in deze streken moesten zijn, was wel zeker; misschien waren ze nog niet aangekomen; in hare vlucht had zij ze niet opgemerkt.

Moeder was zoo grijs geweest en vader had zoo'n prachtigen vleugelslag, nèt alsof hij de uiteinden der wapperende vleugels naar boven gooide, terwijl de vleugel zelf reeds naar beneden ging. ³⁾

Moeder was klein geweest.

Hè.... weer schrok ze van 'n zelfde geluid; nu had ze echter ook den winddruk der vleugels gevoeld. Wèer trippelde ze met vlugge pasjes even verder en wèer draaide ze om en om, en wèer zag ze het mannetje, dat nu bezig was met heftig op- en neer gaan van z'n achterlijf kuiltjes te draaien in den nog drassigen bodem. ⁴⁾

¹⁾ In den regel kiest de kievit als broedplaats de streek waar ze geboren is.

²⁾ In den paartijd piepen de slobkes (lepelbekeend) door de neusgaten; de mannetjes hebben 'n prachtig brons kleed met een witten ring om den hals; later — als de jongen groot zijn — verdwijnt dit.

³⁾ »Wjukwapperje« zegt de oude Friesche volksdichter.

⁴⁾ In Friesland noemt men dit »heiene«; het mannetje heet daarom »ald heie«.

Plotseling met breeden vleugelslag opvliegend, meldt hij zich door zijn geroep, vliegt over haar heen, zwaait in een bocht heen en weer, bijna haar rakend, waarbij zij zich telkens bukt, in angst haar naam uitroepend, tot zij zich ook verheft en zij samen — al spelende door afwisselend en wederkeerig hooger en lager — stijgen en stijgen, terwijl het mannetje een anderen klankval uit, bekorend door interval en uitdrukking.

Toen kwamen warmere dagen, de lente naderde, de velden golfd en van de trillende vochtig-warme lucht. Van het oogenblik af, dat haar man zich had voorgesteld, hadden ze gespeeld — vliegend en zwaaiend over de gele dotters, die hunne kopjes boven het water op 't land uitstaken; ze hadden gescheerd over het spiegelgladde oppervlak van de Meer, dat de vleugelslag rimpeltjes teekende op 't water.

In dien tijd had ze opgemerkt dat hij mooier was geworden. Nu droeg hij een groot sneeuwwit front en zette — wanneer hij op 't land stond — z'n witte borst vooruit en pronkte enorm met z'n kopkuif. Ook z'n kleed was nu donkerglanzend zwart, terwijl het leek alsof hij veel grooter was geworden.

Hij had haar getoond hoe prachtig rond hij de kuiltjes kon draaien en hoe mooi hij den rand kon omzoomen met droge rietstengeltjes. Dit deed hij dan op hooge plekjes, waar de grond wat vaster was.¹⁾ Hij had al gezegd, dat er zeer zeker een droge tijd zou komen, hij had haar gewaarschuwd om niet meer haar naam te roepen, want dat er menschen in 't veld waren geweest.

Hij had een laag gelegen plekje uitgekozen en 'n slordig kuiltje gemaakt, dat dan het werkelijke huis voor hunne kinderen zou zijn.²⁾

— Want, zei hij, komt een droge tijd, dan is er geen vochtige warmte bij 'n nest dat op de hoogte ligt, en omgekeerd bij natten tijd moet het huis op 't droge liggen, beschermd tegen het water.

Dien dag was het prachtig weer geweest — warm; zij hadden gespeeld tot moe worden toe en toen de zon was gaan slapen waren ze rustig bij het nest gaan zitten, hij wat verder onder den wind.

— Waarom zit je zoo ver van me af? had ze gevraagd, ik kan je bijna niet eens zien!

— Wel, had hij geantwoord, — als er onraad komt van onder den wind (onraad is in dit geval 'n mensch), dan zou je 't niet kunnen hooren voor hij dicht bij is; nu kan ik je waarschuwen en neem nu nog dezen raad van mij aan: vlieg nooit direct bij het nest op, doch loop eerst een eindje door de greppel; is daarvoor geen tijd, dan neem ik je mee in m'n vlucht!

Zij begreep 't nog niet goed, maar hij stelde haar gerust.

Den volgenden morgen, nog voor de zon opstond, zat ze op 't nest; haar man zat beneden den wind; 'n half uur wel bleef ze; daarna had ze de zorg gekregen voor haar eersteling.

Alles bleef nog rustig; 't land geurde van al de bloemen; in de verte klonk het geroep van stamgenooten; de grutto's riepen in de lucht syncopen op afwisselend-kantelenden vleugelslag of speelden »vlug« over de groenende landen; tureluren mineurden, terwijl kempaantjes ruzieden op een walskant.

Wat was dat?

Ze hoorde een vreemd geluid: haar man was opgevlogen en ze zag hem koers zetten naar een grooten zwarten vogel die over het land vloog.

Verbazend! daar viel hij vanuit de lucht op den vogel aan, zij hoorde hoe hij dezen raakte met z'n bek, hoe hij dan de lucht weer stijl inschoot, den vogel weer van achteren aanviel en dit volhield tot de roover ver genoeg verwijderd was.

¹⁾ De eerste nesten — pronknesten — waar nooit een ei inkomt.

²⁾ 'n Aanwijzing voor het aanwezig zijn van een ons onbekend zintuig.

De Kievit maakt haar nest op droge plekjes, wanneer ze een natten broedtijd verwacht en omgekeerd. Ik heb dit jaarlijks gecontroleerd en de uitkomsten waren frappant.

Toen had hij een paar wilde slagen gemaakt en was over 't nest gevlogen¹⁾ met zulk een vaart, dat zij zich had gédoken. Nog een paar maal scheerde hij over 't land, om plotseling loodrecht de lucht in te gaan, tot hij tenslotte neerzwaaide eenige tientallen meters van hun huis af, beneden den wind.

Kievit-wijfje bij het nest met eieren.
Foto A. BURDET.

De zon was reeds onder den westelijken horizon verdwenen; wel gaf het buiglicht nog eenigen weerschijs, die de zoomen der wolken iets verlichtten, maar »onleig« werd het in de natuur.

¹⁾ Dit is teekenend; bij projecteeren der lijn en afstandschatting vindt men het nest in den regel spoedig.

Alle vogels, behalve tureluren, werden uit de nabijheid van het nest verdreven.

— Waarom laat je die wel op ons hiem? had ze gevraagd.

— Dat's familie, zei hij, ook zijn ze niet sterk genoeg om zich zelven te verdedigen. —

Daarna waren ze een eind weggevlogen, ze moesten nu voor hun lichaam zorgen; — 't prachtige ei — met groenen ondergrond — waarop zwarte vlekken — bleef verlaten in het primitieve modderkuiltje.

Weer was 't een dag van spelen en stoeien; haar man had nog kennis gemaakt met 'n buurman; wat hadden ze prachtig gevlogen door de lucht, hoe hadden ze geroepen! Maar zijn stem was wel de mooiste geweest, die het verste klonk.

Zij moest maar aanhoudend naar hem zien; — zijn vleugelslag was veel breeder, zijn kleur veel meer glanzend, en als hij op je aanvloog, was zijn uitzicht dreigend en scherp geteekend; zijn vleugelslag gonsde door de lucht.

Tegen den avond, toen ze weer naar huis gingen, pakten de wolken zich in 't Zuidwesten bijeen; dreigend begonnen de luchten te hangen, terwijl ze zich voortspoedden, nagejaagd door den wind.

't Roesde reeds door het riet en enkele regendroppels kletsten op den grond, of pinkelden op het water.

Talrijker vielen de regendroppels; harder hilde door de doode rietstengels de wind, die de golven opzweepte tot briesende razernij; en deze, niet wetend waaraan hun woede over de ontnomen nachtrust te koelen, beukten op den oever en spatten van louter kwaadheid in schuim van droppels uiteen. Zij kleumden wat hij het nest om, tot plots hij zei:

— Nu is 't oppassen; het water zet op en met ons laag nest kan het gevaarlijk worden. Zie, daar komt water, dat stond er vanmorgen niet. Zij, angstig, wilde antwoorden, maar haar man was reeds opgevlogen.

Z'n bek vol strootjes, kwam hij terug, en wat zij thans zag, vervulde haar van 'n grooten eerbied voor hem.

Handig met pooten en bek werkend, verhoogde hij het nest, telkens meer strootjes halend en deze onder het eitje brengend, totdat dit voldoende hoog lag.¹⁾

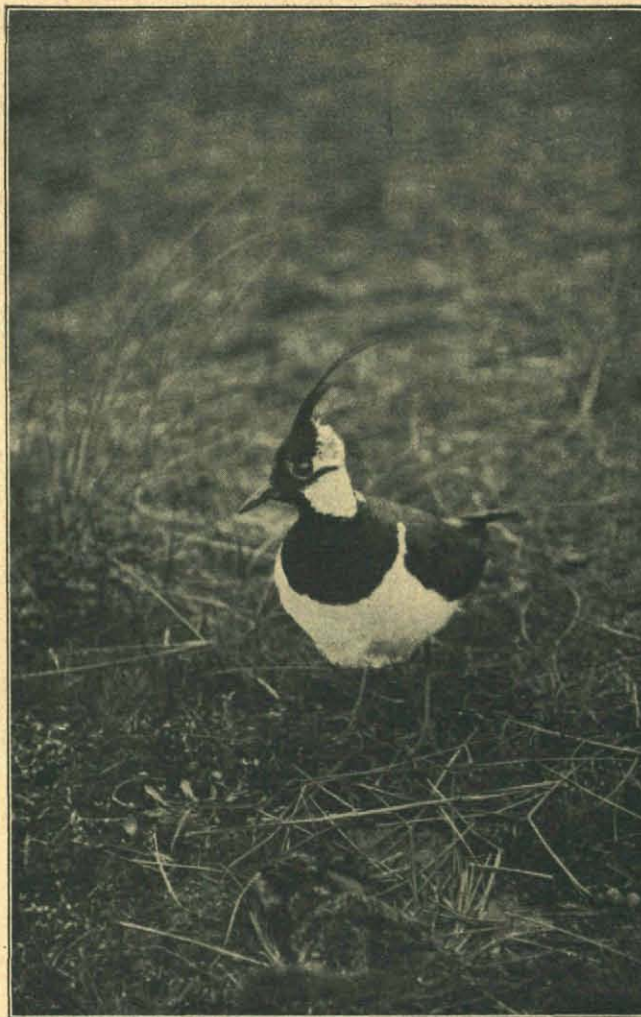
Toen konden ze rustig slapen; zij bij het nest, hij op den gewonen afstand beneden den wind.

De wind gierde en de regen viel bij stroomen, met de pooten stonden ze in het water, dat, opgezweept door den storm, het land weer had overstroomd, doch veilig lag daar hunersteling in het hoog-droge bed.

Toen het licht werd, bleef ze weer een tijdlang op het nest, een tweede liefdeband kwam erbij.

De natuur was tot kalmte gekomen, de vogels uit den omtrek vervulden de lucht met hun geroep en getureluur; 'n snip weerlingde met soezende vleugeltrilling, de roerdomp loeide nog van den vorigen avond.

— Pas jij nu eens op de eieren, had ze gezegd, en toen was ze weggevlogen door de zuivere lucht, maar haar vleugelslag was traag en plat, alsof ze moe was van het natuurwerk. Haar kleur was valer geworden; haar vorm, in vlucht beschouwd, scherp en ankervormig, de vleugels scherper en

Kievit-mannetje bij het nest met jongen.
Foto A. BURDET.

¹⁾ Dit heb ik enkele malen waargenomen; de kievit kan niet verdacht zijn op een plotselinge opstuwing van het water; doch hij weet zijn maatregelen te nemen.

naar achteren gebogen. 't Vliegen viel haar moeilijk, maar toch wou ze eens buren; ze was naar den hoogen dijk gevlogen waar ze wist, dat buurman dikwijls kwam.

En ondertusschen zat haar man enkele tientallen van passen onder den wind, van 't nest; pronkte met z'n witte front, spande z'n kopkuif en zat »hoog,« trotsch op de functie die hij verrichtte. ¹⁾

— Wat bleef ze lang, dacht hij, en meteen vloog hij op; hij had immers gezien, waar ze naar toe gevlogen was.

Wat is dat? de buurman ook?

En met geweld vliegt hij op den vreemden aan, verjaagt deze en drijft z'n vrouw weer naar huis, die — eerst onwillig — dan toch weer haar plichten van moeder waarneemt.

Een poosje was ze nog maar bij 't nest geweest, of de man vliegt over haar heen en waarschuwt om te vluchten.

Moe als ze is, vliegt ze met platten vleugelslag op, doch valt neer een eindje verder. ²⁾

Was er verraad? gevaar voor de kinderen? O! nu ziet ze het, 'n man nadert.

Weer vliegt ze op, ditmaal hooger en verder, ofschoon ze bevreesd is voor de eieren; maar wat kan ze doen tegen zoo'n reus? Immers niets!

Roofvogels, die kunnen ze met hun beiden wel verdrijven uit hun krite, maar 'n mensch?

In angst hoe alles zal afloopen, vliegen ze nog verder; immers ze moeten zich zelf niet verraden, en den verstandigen mensch aanwijzing geven waar het nest zich bevindt.

En na een poos, als het land weer rustig ligt en veilig is, komen ze terug, vliegen over 't nest!

Wat is dat? Zijn dat hunne eieren?

Ze begrijpen het niet; inplaats van die mooie eieren nu zulke vreemde. Ze begrijpen het niet! 't Is zoo zonderling; en als er nog een mensch komt, schreeuwen ze, tegen alle goede gewoonten in. Een kraai echter wordt nog flink aangevallen, zelfs door hun beiden.

In wonderbare stemming blijven ze meer en dichter bij hun huis; den volgenden morgen is werkelijk het derde liefdepand erbij gekomen. Toch blijft het wonderlijk in hen; ze vertrouwen en begrijpen niets er van; blijven al maar bij het nest omscharrelen, de man minder actief, zij al moeër en valer. ³⁾

Tot

We hebben ons laten verleiden door onzen twijfel, zegt de man; we hebben aanwijzing gegeven waar 't nest lag; nu is 't leeg — 'n mensch heeft alles er uitgenomen.

Treurig zitten ze op de kant der greppel, die zoo dicht bij hun nest is, treurig en saai is hun stemming.

De man herstelt zich het vlugst, immers hij verwacht nog een vroegkind:

En dapper maakt hij zijn kuil, waarin werkelijk den volgenden dag het laatste der broedkinderen komt.

Wat zijn ze wijs hiermee, net als de ouders van echte kinderen, die één overhouden — kostbaar bezit — en drie hebben verloren.

Alles moet uit de krite weggejaagd worden, grutto's — zelfs mannetjes kieviten, die overvliegen, worden aangevallen, — de groote Bunsard (Hanebijter) is niet veilig voor z'n aanvallen. En als er een man komt opdagen, schreeuwt zij schreiend ⁴⁾, terwijl hij brutaalweg

¹⁾ 'n Verwaandheid, die in den regel noodlottig is, 'n goed eierzeker ziet dit direct en de eieren zijn weg.

²⁾ »De eerste vlucht« van de eieren af is klein — meestal 'n 60 Meter, de vleugelslag is »plat«; bij meer eities komt zij niet boven het horizontale. Bij opjagen volgt dan »de tweede vlucht«: het kievitvrouwtje vliegt dan hooger en verder, de vlucht blijft »plat«.

³⁾ Dit zinspeelt op het zoogenaamde »kooien«; in plaats van de eieren worden kleine aardappeltjes in 't nest gelegd, ook wel stukjes kalmoeswortel. De vogels zijn dan meer bij 't nest en schreeuwen klazend als men in de nabijheid komt. Toch moet de »kooiker« voorzichtig zijn met dit werk. Indien het n.l. de laatste eities zijn van het 4 broed (volbroed) 't zij 1, 2 of 3, dan begint het vrouwtje met broeden, dat haar dood ten gevolge heeft.

⁴⁾ Omdat ze tot broeden toe is; vóór dien tijd schreeuwt ze niet, behalve als er kooien in het nest zijn.

op hem aanvliegt; andere stamgenooten, die hetzelfde hebben ondervonden, vooral de wijfjes, sluiten zich in koor aan bij haar smeekend-klagend schreien.

Te veel aanwijzingen gaven ze, en ook het laatste eitje is weg.

Als haar man over 't nest heen vliegt en het leeg ziet, vliegt hij van kwadens de lucht in, en slaat zijn vleugels woedend, jaagt achter grutto's, kemphanen, andere mannetjes-kieviten, ja achter alles wat in z'n buurt komt, tot hij neervalt bij haar, die treurt bij 't leege nest.

Haar smart draagt ze stil en nog grijzer¹⁾ is ze; met zorg ziet 't mannetje naar haar:

— Wij zijn te vroeg geweest, zegt hij om haar te troosten; we zijn te vroeg geweest; hoe zouden we de kinderen, als ze buiten waren gekomen, kunnen beschermen tegen roofvogels, tegen zware regenbuien met hagelslag?

't Lând is immers nog zoo kaal, en 't is beter zóó, dan dat ons werkelijk kroost was gestorven door de roovers of regenbuien²⁾.

't Is wel waar, zegt hij, dat er — vóór de menschen 't gras afmaaïen — niet veel tijd is, en dat blijft ook 'n groot gevaar, maar laat ons zoeken naar een verlaten plaats, waar wij rustig kunnen zijn.

Zij voelt de waarheid van dit betoog, en als hij haar voorstelt weg te gaan, volgt ze gedwee. Na lang zoeken vinden ze een dor eiland, waar het veen aan de oppervlakte bijna geen gras draagt; daar blijven ze, daar wordt ze weer sterker nu zooveel zorgen zijn weggenomen, daar krijgt ze weer kleur, daar geniet ze weer van de omgeving, van het voedsel, dat thans weer zoo lekker smaakt.

Daar ziet ze na een week, haar man weer kuiltjes draaien, daar spelen en stoeien ze samen, in het avondzonnelicht en scheeren over de watervlakte, die het eiland omringt, en vallen neer op den kant, op een hoog kopje. Daar herhaalt zich wat reeds eerder was geschied, doch nu in vrede.

Na eenige dagen is 't nest vol, vier eieren zijn als onachtzaam neergeworpen in 't nest.

De man echter weet meer; netjes legt hij de eieren met de punten naar elkaar toe en drijft zijn vrouwtje, bleek en vaal als ze nu weer is, er naar toe; zij begrijpt dat ze haar warmte moet geven, terwijl hij waakt, dag en nacht, met volle zorg voor vrouw en kinderen.

Enkele oogenblikken verlaat ze het nest, overigens is de broedtijd rustig en als ze 24 dagen heeft gezeten, voelt ze onder zich een geklop tegen de eierschaal. 't Eerste kind komt buiten, 'n geel propje met zwarte vlekjes, kopje en pooten; de andere 3 volgen. Reeds nadat 2 dagen verlopen zijn, zijn alle 4 kinderen ter wereld gekomen; 't lijken eitjes met kop en pooten, zwart gespikkeld op gelen grond. Als er onraad komt jaagt vader ze onder de groote bladeren van den purperen smeerwortel, en doodstil zittend lijken ze meer op toevallig daar liggend materiaal dan op vogels.

Ze groeien allengs — de gele kleur verdwijnt, de stippen groeien, en vormen tenslotte het blauw-zwarte kléed; de kopkuif komt evenals het witte front, de vleugels worden grooter.

Dan is het tijd om te vliegen: Vader en Moeder vóór, zij volgen, eerst met lange sprongen dan over het geheele eiland, dan over 't water naar den overkant. Moeder is weer sterk en heeft een nieuwe kleur. Vader is wat kleiner geworden; het huisgezin speelt en eet en dommelt 's avonds aan den oever.

¹⁾ Hoe meer eitjes er komen, des te grijzer, kleiner en — in de lucht — scherper het vrouwtje wordt.

²⁾ Men schrijft het verminderen van kieviten toe aan het eierrapen. 't Is nog de vraag of zij verminderen. Zie in 't najaar de enorme vluchten en ge zult anders denken.

't Lijkt mij zelfs toe, dat de kievit blijft bestaan juist door het eierzoecken. Immers, zij hoort hier niet thuis zij komt hier alleen om te broeden, daarom kiest ze den tijd dien ze meent in zuidelijker streken te moeten gebruiken en deze tijd is hier te vroeg.

Werden de eieren niet geraapt, de jongen zouden dan reeds in April komen; dan is het gras nog niet lang genoeg om hen te beschermen; de zware sneeuw hagel en regenbuigen zouden de jonge vogeltjes doodden.

Wellicht 'n aanwijzing van de natuur, die voor hare kinderen zorgt?

Als de zomer voorbij strijkt en de herfst komt, wonen ze in groote vluchten; andere stamgenooten hebben zich bij hen gevoegd.

Dan spelen ze in vluchten van wel honderd en laten hun witte borst blinken in de avondzon als ze zich onder het vliegen op den kant gooien; dan vallen ze weer neer op het land; alsof niets bijzonders is geschied.

Op een morgen vroeg had ze prachtig fluiten gehoord, verder dan de troep plevieren, die over haar heen joegen en daarna was ze opgevlogen, draaiend om de plaats waar dat prachtig vogelengezang vandaan kwam.

Ja, op den grond pikten verscheidene wilsters, terwijl twee tussenbeide fladderden. Dringend, onweerstaanbaar dringend was het gefluit, dat uit de pikkende groep scheen op te stijgen; en de plevieren vliegend in dichte vlucht, waartusschen zij, zwaaiden om de groep heen, tot ze, tegen den wind in zeilend neerstreken bij de vogels die deden of ze pikten.

Plotseling vloog iets over hen heen, dat hen zoo stijf tegen den grond drukte, dat ze zich niet meer konden opheffen.

Angstgefluit weerklonk om haar, ook zijzelf had geschreeuwd; nog spartelend poogden de vogels zich te ontwringen aan het net, dat hen gevangen hield.

Hij naderde, en toen hij het kievitvrouwtje zag, zei hij: Dat is een beste! beter voor de wip is er niet.¹⁾ Hij maakte haar los, stopte haar in een kooi nauwelijks groot genoeg om zich om te keeren. Daar bleef ze tot den volgende morgen.

Weer kwam de vogelaar bij het hok, hij nam haar er uit en zette ze, met gebogen poot door een gaatje, de knie er door, en hier tusschen de gebogen poot een houtje voor afsluiting, op de wip, die bij de zoogenaamde pikkende vogels in het land werd gezet op eenigen afstand van het verraderlijke slagnet.

— Kon ze nu heelemaal niet weg? ze probeerde te vliegen, maar telkens viel ze weer terug met de plank waaraan ze vastgebonden zat.

Schreiend klonk nu haar roep; ze miste haar vrijheid, dat begreep ze; met welk doel was haar onbekend; ze kon niet meer spelen in de prachtige avondzon, ze kon zich niet meer spiegelen in 't glanzende wateroppervlak. Hare kinderen...

'n Vreeselijken schreeuw gaf ze, want plots wipte de plank, waaraan ze vastgenageld zat; ze fladderde even en viel weer terug.

Nu hoorde ze hetzelfde mooie vogelgefluit; weer wipte de plank en plots scheert over haar een vlucht wilsters; nog sterker dan het gegons van den vleugelslag soest het net door de lucht; angstgefluit, jammergefluit, 'n wanhopig gepoog van de wilsters onder het net om los te komen.

Zoo ging het dag in, dag uit; van den vroegen morgen tot den laten avond; dan kwam ze in 't hok. Ze werd mager — 't leven had geen waarde meer voor haar, het halsdoekje werd vuil, de kopkuif viel op zij; o die pooten, wat deden ze een pijn! Eten lustte ze niet en zwakker werd ze, al zwakker.

Op een dag bleef ze in 't hok; ze behoefde niet op de wip; ze was zóó zwak, dat ze haar werk niet goed kon verrichten; dit deed nu een groote wilster die aan den anderen kant van het dubbelhok zat.

Ze stond niet meer, maar lag wezenloos en levensmoe in 'n hoek, de oogen half dicht, hare gedachten vervaagden, ze droomde van haar man, — wat zou hij om haar treuren — van haar kinderen, die zoo mooi geteekend waren —; verder doezelde alles om haar weg; geheel buiten de wereld was ze, en 't zoemde in haar ooren.

Nog even schrok ze, het mooie vogelgefluit was nu vlak bij, zij poogde nog op te springen alsof de wip weer werd getrokken, maar slechts een kleine beweging kon ze maken, toen viel ze op zij, strekte de pooten uit en ging heen naar het droomenland, zoo vèr, vèr weg van het leven!

L. A. DOKKUM.

¹⁾ Ofschoon het verboden is kieviten te flappen, te schieten of te vangen, komt het toch dikwijls voor, dat de vogelaar dezen vogel gebruikt, als de beste lokker op de wip.